

duelle Interesser. I Anledning af Hans Nielsens Forundring over, at 41 000 Vælgere havde sluttet sig til »Retsforbundets forvirrede Politik«, karakteriserede Taleren de andre Partiers »mere letfattelige« Politik »paa kort Sigt«. — Naar man ved Statsindgreb i Erhvervslivet hindrede Folk i at skaffe sig Udkomme, maatte man konsekvent havne i den kommunistiske Samfundsordning, som Retsforbundet var den eneste konsekvente Modstander af. Paa den ene Side: Tvangsregulering og Planøkonomi, paa den anden Side: Retsstat og personlig Frihed. Medens Kommunismen saa Modstanderen i Kapitalismen, var Retsstatens Kamp vendt mod Monopolismen, og foruden de økonomiske Monopoler — Jordmonopolet, Toldmonopolet og Skattemonopolet — vilde Retsforbundet ogsaa bekæmpe det Partimonopol, som de store Partier gennem Valgloven havde tildelt sig selv og nu syntes oplagte til at udvide.

Paa dette sidste Punkt fik Taleren Tilslutning af det kommunistiske Partis Ordfører, *Aksel Larsen*, som i den borgerlige Presses Krav om en Valglovsrevision saa et Udslag af Misfor nøjelse med, at Stemmer, der var afgivet paa det kommunistiske Parti, havde givet »mest Bonus«. Uanset hvilken Valglov man fik gennemført, vilde det imidlertid ikke ændre Klassekampens Gang. — I et udførligt Foredrag udviklede Taleren derefter Partiets principielle Opfattelse, der falder nøje sammen med den videnskabelige Socialismes, som blev grundlagt af Marx og Engels, udbygget af den internationale Arbejderbevægelses Teoretikere og »tilpasset til de nye Epoker« af Lenin. Maalet er at omstyre den kapitalistiske Samfundsorden og indføre socialistiske Samfundstilstande, og i Kampen mod Kapitalismen er det Partiets Opgave at være Fører og Fortrop for Underklassen. Blandt dets Midler er »Optræden og Deltagelse i dette Parlament«. — Taleren hævdede dernæst, at Socialdemokratiet ikke længer var et Arbejderparti, idet han henviste til dets Stilling i Fagforeningerne, dets Stilling til Sovjetunionen og dets Deltagelse i Lovgivning og Forvaltning. Som Danmarks Politik i Grønlandsspørgsmaalet fuldt vel kunde sidestilles med »selv de største imperialistiske Magters« Kolonipolitik, havde man i Arbejdsløshedslovgivningen søgt at realisere kapitalistiske Principper, medens Kommunisternes ubetingede Krav maatte være Anerkendelse af Retten til Arbejde. Ogsaa ved sin Indsats i Arbejdskampen havde Regeringen efter Talerens Mening varetaget Arbejdskøbernes Interesser, ligesom dens Skatte- og Militærpolitik var i Overklassens Interesse. Efter at have omtalt Regeringens Anvendelse af Samfundets Justits- og Politiapparat, hvorom Partiet havde stillet en særlig Forespørgsel, kritiserede Taleren sluttelig Statsmini-